

praktisk udførlig Vej som den, han slog ind paa i 1889. Hvis man ikke netop vil tale Græsk, kunde man bruge et gammelt dansk Ordspog og sige, at den højtærede Minister har lavet et Ris til sine egne Rygstykker.

Angaaende det Spørgsmaal, som det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Bjerre) og jeg debatterede forleden Dag med en vis Iver, om jeg saa maa sige, om Religionens Stilling i den lærde Skole, har jeg nu hørt fra de to ærede gejstlige Medlemmer, at de ikke ere fornøjede med, at der blot bliver givet en videnskabelig Fremstilling af de etiske og religiøse Begreber og Historie. Jeg kan saa fuldstændig samstemme med de Herrer naar de sige, at for at være et virkeligt dannet Menneſke maa man have en endogſaa temmelig betydelig Indsigt i hele Menneſkehedens Udvikling i religiøs og naturligvis ogsaa etisk Henseende, og jeg tror som de Herrer, at vore Latinskoledisciple ofte gaa ud af Skolen med meget mangelfulde Kundskaber i den Henseende. De havde i tidligere Tid — jeg veed ikke, om det er ſaaledes nu — et meget mangelfuld Kendskab til Bibelen, og jeg tror, de gaa ud af Skolen uden at have læst noget af det gamle Testamente og kun ſaa meget af det nye Testamente, som de have ſaaet at overſætte i Græsk, og det forekommer mig at være et ſaa middelmaadigt Kendskab til den kristne Religion, at man næsten ikke kan være det bekendt. Men jeg ſer desværre af de Herrer's Udtalelſer, at denne udvidede Religionsundervisning i Latinskolen kunne de ikke tænke dem uden til en vis Grad i konfeſſionel Mand. Jeg mener ikke en enkelt konfeſſionel Del i den kristne Kirke, men en vis beſtemt Trossanskuelse, der ſkal ligefrem doceres for og indpræntes Disciple og lægges til Grund for den Moral, der der udvikles, med andre Ord: Den lærde Skole ſkal til en vis Grad benyttes propagandistisk for Folketjens Religion. Naar ſaa det ærede Medlem for 11te Kredts ſiger, at man ſkal vinde deres Hjerter, og at de ſkulle have Følelſen af, at den Mand, der docerer Etik og Religion for dem, er en Mand, der har en beſtemt Overbeviſning, og ſom dergennem forſtaar at øve Indflydelse paa ſine Disciple, ſaa tror jeg, vi ere inde paa en meget ſarlig Vej, og ſaa vil jeg ikke alene gøre min egen Opfattelse gældende overfor de Herrer, men

henviſe dem til en Erklæring, der dog maa have en temmelig betydelig Vægt for dem, en Erklæring, der findes i det omdelte Hæfte, fra Skolebeſtyrer Helms ved Borgerdydskolen paa Kriſtianshavn, ſom bekendt en Mand, der har lagt megen Vægt paa Religionen og gjorde ſig bekendt i ſin Tid netop ſom den, der forſøgte, at det ſkulde være Folketjens Lære, ren og uforfalsket, der blev lært i hans Skole. Hvad ſiger nu han, hvis Skole alſaa fremfor andre kjøbenhavnske Skoler er baſeret paa Folketjens Lære? Han ſiger: „Den kræver i den Grad ſærlige Øvner hos Læreren, at jeg driſtigt tør påſtaa, at denne Undervisning paa de fleſte Steder ſvarende er til Skade end til Gavn. Jeg har nu i 22. Mar gjort mig al tænkelig Umage for at ſaa de beſt mulige Kræfter dertil, men blandt de mange nidkære og kundſkabsrige Mænd, der have tjent Skolen i dette Tidrum, har kun een, nemlig Skolens nuværende Religionslærer, Pastor Jønger, fuldtud været denne Opgave voksen“. Alſaa: Selv her i Kjøbenhavn, hvor der dog er ſaa rigt et Udvalg af teologiſke Kandidater og Præſter, har denne Skolebeſtyrer, ſom lægger ſærlig Vægt derpaa, ikke været i Stand til at finde Lærere i Religion og kommer til det Reſultat, at man gør blot mere Skade end Gavn ved at komme ind paa nogen Udvidelse af Religionsundervisningen. Og han er ikke eneſtaaende; ærede Medlemmer ville viſnok have ſet de forſkellige andre Udtalelſer, ſom gaa ud paa: Lad os ikke røre ved Religionen i Latinskolerne og ikke udvide den videre, vi riſikere kun at naa det modsatte af, hvad vi tilſigte.

Naar jeg alſaa ſammenfatter min Opfattelse af Forholdet, er det den, at naa vi ikke til Enighed om, at det græſke Sprog maa opgives, ſaa naa vi næppe heller til Enighed om den nye Skoleplan. De Forbedringer, ſom der ganſte viſt ligger i den ærede Miniſters Forſlag, og ſom jeg har ydet min Anerkendelse i Fredags, forekommer mig ikke at være af den Betydning, at vi kunne præjudicere en hel Reform ved at vedtage ſaadanne mindre Forbedringer; thi naar man har vedtaget en ſaadan Skolelov, ſelv om den ikke er meget omfattende, vil ethvert ſenere Forſøg, ſelv om det kommer fra Miniſteren — ikke at tale om, hvis det kommer ved privat Initiativ — blive mødt med en temmelig